

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622010303
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1622010303.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a Mgr. Petra Lizúcha, v trestnej veci obžalovaného Q.. X. G., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č. k. 1T/41/2022-427 z 10. septembra 2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04. júna 2025, pomerom hlasov 3:0, taktó

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného Q.. X. G., nar. XX.XX.XXXX a prokurátora z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/41/2022 bol obžalovaný Q.. X. G. uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 13.09.2020 v čase okolo 14.13 h v obci V. Q. viedol osobné motorové vozidlo zn. W. J., ev. č. W po štátnej ceste XX/XXX smerom na V. V., v km 34,1 pri odbočovaní doľava na vedľajšiu cestu nedal prednosť protiidúcemu motocyklu zn. W. F. 1000, ev. č. O ktorý viedol Q. W., nar. XX.XX.XXXX, čím porušil ustanovenie § 19 ods. 4 s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 1 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, následkom zrážky motocyklista utrpel viacero poranení vnútro-hrudných a vnútro-brušných orgánov so zakrvácaním do brušnej dutiny a poranenia končatín, ktorým zraneniam dňa 13.09.2020 o 19.00 h v Nemocnici sv. Cyrila a Metoda Bratislava podľahol.

Podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j/, § 38 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorého výkon bol postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovaného zaviazal na náhradu škody poškodeným:
-V. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. W. 1, O., vo výške 1.697,30 €,

-B. zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom O., V. cesta 2, vo výške 3.263,50 € a

-W. poisťovňa a.s., Ul. XX. augusta 8, O., vo výške 16.648,14 €.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal obžalovaný po porade s obhajcom odvolanie smerujúce do výroku o vine a treste, ktoré v mene obžalovaného odôvodnil obhajca a dôvody súdu doručil dňa 30.10.2024.

V zákonnej lehote odvolanie podal aj prokurátor a to dňa 17.09.2024 a toto odôvodnil podaním doručeným súdu dňa 21.10.2024 s tým, že odvolanie smeruje do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný nesúhlasí s konštatovaním súdu, že dopravnú nehodu zavinil a je presvedčený, že vykonané dôkazy takýto záver nepodporujú.

Poukázal na vlastné vyjadrenie, že po náraze (zrážke) s motorkou, z vozidla, ktoré riadil, vystúpil a rozhodne vozidlom nemanipuloval a tiež, že náraz motorkára bol slabý a bolo to len „cuknutie“. Zdôraznil, že ani výpovede svedkýň nepotvrdili, že by cítili vozidlom nejaký pohyb a tiež svedkyne S. V., P. J. a P. P. nepotvrdili, že by vozidlom bolo nejakým spôsobom manipulované, pretože po nehode zostalo na mieste.

Odvolateľ nesúhlasí s tvrdením znalca H.. I. S., že miesto stretu vozidla a motorky bolo v jazdnom pruhu motocykla a že vozidlo aj vzhľadom na sklon vozovky, sa pohlo dozadu, do konečnej polohy. Tvrdenie znalca považuje za rozporné nielen s vyjadrením obžalovaného, ale aj svedkýň, ktoré zhodne tvrdia, že autom nebolo manipulované. Tvrdenie znalca, že došlo k pohybu auta dozadu považuje za špekuláciu, pretože z vyhotovenej fotodokumentácie je zrejماً konečná poloha vozidla a sklon cesty nebol taký aby sa vozidlo pohlo. Navyše odvolateľ je presvedčený a tvrdí, že po opustení vozidla, toto vždy zabezpečí proti mimovoľnému pohybu a používa aj ručnú brzdu.

V ďalšej časti odvolania odvolateľ poukázal na ďalší znalecký posudok vypracovaný znalcom H.. X. O. (zadaný odvolateľom), ku ktorému zdôraznil, že tento tiež vychádzal z výpovedí obžalovaného a svedkov, a aj keď mal k dispozícii fotodokumentáciu, aj podklady z miesta dopravnej nehody, dospel k záveru, že analýzu dopravnej nehody nemožno spracovať, pretože nie sú k dispozícii exaktné body, ako brzdná stopa a pod..

Podľa znalca H.. X. O. motocykel prešiel popred motorové vozidlo zn. Seat, odišiel na pravú stranu cesty a tam padol a ak by došlo k čelnej zrážke, bola by poškodená mriežka vozidla a v odvolaní doslova uvádza: „znalec hovorí o čelnom náraze preto lebo motocykel prebehol popred motorové vozidlo a do motorového vozidla narazil. Znalec vychádzal z toho, že k zrážke došlo v jazdnom pruhu motorového vozidla zn. Seat. Podľa tohto znalca sa motorové vozidlo nachádzalo približne tak ako bolo zadokumentované“. Tento znalec tiež pripustil, že auto mohlo trochu cúvnuť.

Odvolateľ záverom zdôraznil zásadu náležitého zistenia skutkového stavu s tým, že tento musí byť zistený bez akýchkoľvek pochybností a ak pochybnosti ohľadne skutkových zistení existujú, je súd povinný tieto vyhodnotiť v prospech obžalovaného a teda uplatniť zásadu in dubio pro reo.

Nesúhlasí s konštatovaním súdu prvého stupňa, že je potrebné primárne vychádzať zo záverov znaleckého posudku znalca H.. I. S., pretože zistenia znalca nie sú súladné so skutočným stavom veci, pretože k stretu s motocyklom došlo v jazdnom pruhu auta, nakoľko po nehode zostalo auto stáť v nezmenenej polohe.

Na podklade rozvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného Mgr. X. G. spod obžaloby oslobodil.

V zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie podal aj prokurátor do výroku o treste v neprospech obžalovaného podaním doručeným súdu dňa 21.10.2024.

Prokurátor zdôraznil následok nedbanlivostného trestného činu spočívajúci v usmrtení poškodeného, z ktorého dôvodu žiada aby bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest, ktorý podľa jeho názoru zabezpečí dostatočnú nápravu a budú naplnené účinky generálnej aj individuálnej prevencie.

Na podklade uvedeného potom navrhol aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil nepodmienečný trest so zaradením na jeho výkon do minimálneho stupňa stráženia a súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Preskúmaná trestná vec bola odvolaciemu súdu predložená predkladacou správou dňa 10.02.2025.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a zároveň navrhol, aby bolo ich odvolaniu vyhovené na základe odôvodnenia a to aj v celom rozsahu uvádzaného návrhu na potrestanie.

Obhajca obžalovaného predniesol: „Je pravdou, že konečným návrhom som limitovaný len na jeho prednes, ale musím dodať, že s výrokovou vetou rozsudku, ktorú sme odvolaním napadli, že miesto stretu je v protismere, nemôžem súhlasiť. Z výsluchov jednotlivých svedkov jasne vyplýva, kde vozidlo zostalo stáť, ide najmä o fotodokumentáciu, na ktorú poukazujem aj v odvolaní. Zdôrazňujem znalecký posudok Ing. Jána Borloka a mám za to, že motocyklista chcel obehnúť motorové vozidlo, zistil, že už to nestihne a urobil manéver, ktorý v posudku znalec opisuje. Zdôrazňujem, že sa nejednalo o čelný náraz, ale nejakým oblúkom sa dostal na vozovku poškodených. Podľa môjho názoru nie je jednoznačne preukázané, že môj klient spôsobil dopravnú nehodu ako mu je kladené za vinu, skôr sa mohlo jednať o spolupôsobenie aj poškodeného. Teda smrť poškodeného nastala iným spôsobom ako je mu kladené za vinu. Na podklade uvedeného navrhujeme, aby nášmu odvolaniu bolo vyhovené a aby odvolanie prokurátora bolo ako nedôvodné zamietnuté.“

Poškodená uviedla: „Ja len chcem dodať k tomu, čo tu bolo prednesené, že nesúhlasím s tým, že motocyklista sa snažil auto obiehať a že to nestihol. Nie je to logické a dodávam, že keď na kraji vozovky poškodený zomieral, tak nemohol tu motorku posunúť. Čo sa týka výšky škody, ktorá mi bola priznaná, z tejto mi nebolo nič uhradené.“

Obžalovaný sa pripojil k prednesu obhajcu zotrvávajúc na tom, že je nevinný.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravida ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona:

(1) Kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

(2) Odňatím slobody na dva roky až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a) závažnejším spôsobom konania, alebo

Podľa § 138 písm. h/ Trestného zákona:

Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu

g) využitím tiesne, neskúsenosti, odkázanosti alebo podriadenosti,

h) porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona

(1) Súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo...

a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona Pri povolení podmienenečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

(2) Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku

(1) Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného Q.. X. G., a prokurátora nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu, ktorý bol predložený na preskúmanie, zistil nasledovné skutočnosti: na obžalovaného Q.. X. G. bola Okresnou prokuratúrou Malacky pod č.k. 1Pv 367/20/1106-42 dňa 23.06.2022 podaná obžaloba pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom v obžalobnom návrhu.

Súd prvého stupňa v predloženej trestnej veci vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného Q.. X. G., poškodenej V. B., S. V., P. J., prečítaním výpovedí svedkov P. P. a B. S., výsluchom znalcov z odboru cestná doprava: Ing. Tomáša Korbela a Ing. Jána Borloka, oboznámením obsahov znaleckých posudkov, prečítaním znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva, oboznámením listinných dôkazov a rozhodnutie odôvodnila nasledovne: „Vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, súd zistil a ustálil, že je nepochybné a medzi stranami to ani nebolo sporné, že dňa 13.09.2020 v čase okolo 14.13 h v obci Plavecký Mikuláš viedol osobné motorové vozidlo zn. W. J., ev. č. W po štátnej ceste II/501 smerom na Plavecký Peter, v km 34,1 pričom pri odbočovaní doľava na vedľajšiu cestu došlo k zrážke s protiídúcim motocyklom zn. W. F. XXXX, ev. č. O ktorý viedol Q. W., nar. XX.XX.XXXX, následkom zrážky motocyklista utrpel viaceré poranení vnútro-hrudných a vnútro-brušných orgánov so zakrvácaním do brušnej dutiny a poranenia končatín, ktorým zraneniam dňa 13.09.2020 o 19.00 h v Nemocnici sv. Cyrila a Metoda Bratislava podľahol. Tieto skutkové okolnosti ani neboli medzi stranami sporné a vyplývajú aj z vykonaného znaleckého dokazovania znalcov z odvetvia súdne lekárstvo, ktorý potvrdili, že všetky zranenia utrpel poškodený pri uvedenej dopravnej nehode, teda zranenia ako aj smrť poškodeného, bola v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Ako spornou sa javila skutočnosť, či obžalovaný porušil ustanovenie § 19 ods. 4 s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 1 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, teda či obžalovaný vošiel protiídúcemu cyklistovi do jeho jazdného pruhu a nedal mu prednosť, či teda obžalovaný svojim konaním porušil povinnosť uloženú mu zákonom o cestnej premávke, ktorej porušenie by sa mohlo považovať za naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu usmrtienia (§ 149 ods. 2 písm. a) Tr. zák.)...Všetky tieto právne závery ohľadne zavinenia musel súd aplikovať aj na posudzovaný prípad. Z dokazovania vyplynulo, že obžalovanému sa kládlo, v podstate, za vinu, že nedal prednosť protiídúcemu motocyklu, čím mal porušiť ustanovenie

§ 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. s poukazom na § 137 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., následkom čoho došlo k zrážke s motocyklistom. Súd primárne vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy Ing. I. S. č. 46/2021, ktorý vypovedal, že k dopravnej nehode prišlo tak, že vodič motorového vozidla zn. SEAT (obžalovaný) odbočoval doľava cez protismerný jazdný pruh, po ktorom v tom čase prechádzal motocykel. Čo sa týka polohy motorového vozidla SEAT v čase stretu s motocyklom sa nachádzalo v jazdnom pruhu, v ktorom sa pohyboval motocykel. Príčinou dopravnej nehody bol nesprávna technika jazdy obžalovaného z dôvodu nedostatočného venovania sa riadeniu vozidla a z toho dôvodu došlo k nedaniu prednosti vjazde motocyklu. Technika jazdy motocyklu bola z technického hľadiska správna, vodič motocyklu reagoval včas. Začal intenzívne brzdiť, pričom sa pohyboval v úrovni maximálnej dovolenej rýchlosti na danom jazdnom úseku. Obžalovaný ako vodič vozidla SEAT mohol nehode zabrániť za predpokladu dania prednosti vjazde protiúdcemu motocyklu. Súd mal ďalej zo záverov znaleckého posudku znalca Ing. Korbeľa preukázané, že k stretu obžalovaného ako vodiča vozidla SEAT došlo v jazdnom pruhu motocykla, teda v protismernom pruhu. Znalec podrobne vysvetlil, ako k uvedenému záveru dospel. Posun vozidla do konečnej polohy logicky bez pochybností vysvetlil a odôvodnil, poukázal pri tom na sklon vozovky v danom mieste (príloha č. 19 fotografie č. 1-4). Uvedený jednoznačný záver znalca dopĺňa výpoveď zasahujúceho policajta B. S., ktorý vypovedal, že pri dokumentovaní nehody mu vodič vozidla SEAT uviedol, že jeho vozidlo po náraze s motocyklom cúvilo. Tiež mu obžalovaný uviedol, že k stretu s motocyklom došlo v polovici až 3/4 jazdného pruhu motocyklistu. Vypočítané svedkyne S. V., P. J., P. P. aj s obžalovaným zhodne uviedli, že sa motorové vozidlo neposunulo a že k zrážke došlo v ich jazdnom pruhu. Všetky svedkyne zaznamenali ťuknutie a motorkára zaznamenali až tesne pred nárazom. Tieto tvrdenia však vychádzali z ich uhlu pohľadu ako spolujazdkyň, pričom polohu vozidla v jazdnom pruhu mali možnosť vidieť až potom, čo vystúpili z vozidla, preto vypovedali, že k zrážke došlo v ich jazdnom pruhu. Do pozornosti je potrebné dať tú skutočnosť, že svedkyňa P. P. vypovedala, že pred obcou Plavecký Mikuláš zistili, že idú zle, tak chceli odbočiť doľava a v tom do nich vrazil motorkár. Súd má za to, že práve v tomto momente, ako chcel obžalovaný odbočiť doľava a sústredil sa na odbočku, došlo z jeho nepozornosti k vybočeniu resp. nasunutiu sa s jeho vozidlom (aj keď pri minimálnej rýchlosti) do jazdného pruhu motocyklistu, ktorý už ani intenzívnym brzdením nedokázal nehode zabrániť. Čo sa týka znaleckého posudku Ing. Borloka tento konštatoval, že nemohlo prísť k zrážke v jazdnom pruhu motocyklistu, keďže nie sú stopy o čelnej zrážke. Znalec uvedený stret nazval ako kontakt, resp. že motocyklista prešiel popred vozidlo SEAT na prednom kolese. Podľa znalca Ing. Borloka ku kontaktu motorového vozidla SEAT a motocykla došlo v jazdnom pruhu, v ktorom jazdilo motorové vozidlo SEAT. Znalec pripustil, že možností o technike a spôsobe jazdy môže byť nekonečne veľa a nie sú exaktné body, z ktorých možno vychádzať. Znalec však na druhej strane uviedol, že na mieste nehody nebol a vychádzal z listinných dôkazov. Možnosti sklonu vozovky znalec nevzal do úvahy. Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odbornú mienku znalca vlastnou, v danej otázke laickou mienkou, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti v trestnom konaní náležite zistené alebo naopak o skutočnosti, ktoré sú pochybné, ba dokonca odporujúce iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto skutkových predpokladov (R 40/1972). Súd vyhodnotil oba znaleckého posudky vypracované v danej veci, pričom dospel k záveru, že znalecký posudok Ing. Korbeľa považuje z odborného a kvalitatívneho hľadiska za fundovanejší, resp. prepracovanejší. Znalec Ing. Korbeľ vzal do úvahy všetky okolnosti, ktoré vyplynuli z dokumentácie nehody ako aj z výsluchov svedkov, na mieste skutku vykonal obhliadku, zohľadnil sklon vozovky, pričom riešenia znalca logicky vyplynuli z týchto skutkových predpokladov a ani samotné závery tohto znaleckého posudku nespôsobovali žiadne pochybnosti. Súd preto uzatvára, že jedinou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo to, že obžalovaný porušil ustanovenie zákona o cestnej premávke (nedanie prednosti v jazde). Obžalovaný preto porušil mieru opatrnosti, ktorú bol povinný zachovávať ako vodič motorového vozidla, pričom ako vodič vedieť mal a mohol, že vyššie popísaným nesprávnym spôsobom techniky jazdy môže spôsobiť dopravnú nehodu, čo sa napokon aj stalo. Súd preto posúdil konanie obžalovaného, z hľadiska subjektívnej stránky, ako nevedomú nebanlivosť v zmysle § 16 písm. b) Trestného zákona. Všetky tieto skutočnosti mali v súhrne vplyv na vznik kolíznej situácie medzi vozidlom obžalovaného a poškodeným, boli v príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody ako aj so smrťou poškodeného, pričom sa tak stalo za porušenia povinnosti stanovenej v tom čase platným a účinným zákonom o cestnej premávke. Z hľadiska znakov subjektívnej a objektívnej stránky preto obžalovaný naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené

skutočnosti, súd obžalovaného uznal vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona“.

Teda pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný Mgr. X. G. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitých v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III. ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III. ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného Q.. X. G. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Mgr. X. G., krajský súd uvádza: K námietke, že dôkazmi nebolo preukázané, že by bol vinnikom dopravnej nehody a aj on, aj svedkyne (S. V., P. P. a P. J.), zhodne tvrdili, že autom nebolo manipulované, je žiadúce dať do pozornosti nasledovné: ohľadne možného pohybu motorového vozidla vzad boli, okrem vyššie menovaných svedkov a výpovede samotného obžalovaného, zadovážené a v konaní pred súdom vykonané ďalšie dôkazy, ktoré je nutné vziať do úvahy. Ak obžalovaný zdôrazňuje, že auto sa po zrážke nepohlo a toto jeho tvrdenie podporujú aj menované svedkyne, avšak svedkyňa P. J. vo výpovedi v prípravnom konaní (čl. 34) v prítomnosti obhajcu vypovedala, že si nepamätá, či sa po náraze niečo s autom dialo, ale zdôraznila, že autom nikto nemanipuloval a po náraze sa neposunulo, avšak pri prvotnej výpovedi (dňa 09.10.2020) mala „pocit nárazu“ a posunutia auta. Na hlavnom pojednávaní dňa 03.04.2023 uviedla, že situáciu pred nehodou nevidela, zaznamenala až samotný náraz a to, že v iných výpovediach pripustila pohyb auta po náraze dozadu, tj. že sa auto hýbalo dozadu bol „prvotný šok“ a len „prvý pocit“.

Obdobne aj svedkyňa S. V. vo výpovedi dňa 09.10.2020 vypovedala, že auto sa dozadu nepohlo a toto zopakovala aj vo výpovedi dňa 25.02.2022 a na hlavnom pojednávaní dňa 03.04.2023, kedy zdôraznila, že boli autom vo svojom jazdnom pruhu a videla motorku tesne pred zrážkou a motorkár bol motorkou na prednom kolese a došlo k zrážke.

Svedkyňa P. P., ktorej výpovede z prípravného konania (zo dňa 09.10.2020 a 14.01.2022) boli na hlavnom pojednávaní prečítané (so súhlasom strán) v prvotnej výpovedi uviedla, že videla motorkára, ktorý bol na prednom kolese a došlo k nárazu do auta, v ktorom sa viezla, ale nevedela povedať, či sa autom po zrážke posunuli dozadu, ale s odstupom 16 mesiacov už pri výsluchu v prítomnosti obhajcu obžalovaného jasne videla, že auto obžalovaného sa dozadu neposunulo a potom z pohľadu rozvedeného nie je tak jednoznačné, ako to obžalovaný prezentuje, že výpovede menovaných svedkýň jasne a jednoznačne podporujú tvrdenie obžalovaného, že autom sa po zrážke nehýbalo.

Odvolateľ opomína na hlavnom pojednávaní prečítanú výpoveď svedka B. S., ktorý v prípravnom konaní vypovedal dňa 12.10.2020 a aj 12.01.2022 (kedy sa úkonu obhajca nezúčastnil, ale bol o ňom riadne upovedomený), ktorý svedok potvrdil, že po príchode na miesto dopravnej nehody, pri zadokumentovaní dopravnej nehody mu bolo „divné“ ako osobné motorové vozidlo stojí a pýtal sa obžalovaného Q.. X. G. prečo „auto stojí ako stojí“ a obžalovaný mu povedal, že „autom trochu cúvol“ a tiež, že obžalovaný

doznal, že k zrážke došlo „v polovici až 3“ (protismerného pruhu), pričom polohu tela poškodeného určili podľa fotografie, ktorú z miesta nehody vyhotovil vodič autobusu.

Nemožno ignorovať ani vyjadrenie obžalovaného k prečítanej výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní, kedy pripomienkou skonštatoval, že policajt (svedok B. S.) sa ho 5 krát pýtal kde bolo auto v čase nárazu a „celé sa mu to nejak nezдалo“ (čl. 328), ale obžalovaný nevedel vysvetliť prečo svedok takto vypovedal. Je potrebné dodať, že obžalovaný súhlasil s prečítaním výpovede svedka na hlavnom pojednávaní a nedomáhal sa osobného vyluču za účelom objasnenia obsahu výpovede.

Potom konštatovanie odvolateľa, že je jednoznačne preukázané, že autom nebolo hýbané a nedošlo k jeho manipulácii po skutku, nie je takej sily ako to naznačuje odvolateľ. Navyše s týmto záverom odvolacieho súdu korešponduje aj záver znaleckého posudku a výpoveď znalca Ing. Tomáša Korbeľa na hlavnom pojednávaní.

Čo sa týka súhlasu so závermi znalca Ing. Tomáša Korbeľa ohľadne miesta stretu vozidiel, keď obžalovaný zotrváva na tvrdení, že k zrážke došlo v jeho jazdnom pruhu a nie v pruhu motocykla, je potrebné zdôrazniť závery posudku a samotnú výpoveď znalca Ing. Tomáša Korbeľa. K tejto otázke znalec vykonal obhliadku miesta dopravnej nehody a na základe zadokumentovaných stôp na mieste dopravnej nehody, poškodenia vozidiel a konečnej polohy motocykla konštatoval, že k stretu došlo v protismernom jazdnom pruhu, tj. v pruhu motocykla, pričom ani jedno z vozidiel nezanechalo brzdné stopy. Uvedené rozpracoval v prílohe č. 1 posudku (čl. 106-109). Počiatočné rýchlosti stanovil nasledovne: vozidlo zn. W. išlo rýchlosťou 6,5 -7,1 km/h a motocykel rýchlosťou 45-55 km/h a tesne pred stretom malo auto rovnakú rýchlosť a motocykel 26,9 - 32,9 km/h, v čase stretu bol motocykel na prednom kolese a teda zadné koleso motocykla nemalo kontakt s povrchom vozovky, z čoho vyvodil, že motocykel brzdil len prednou brzdou.

V posudku rozviedol aj reakcie jednotlivých účastníkov nehody, k čomu uviedol, že motocykel začal reagovať v čase keď sa auto, jeho predná časť nachádzala na stredovej čiare vozovky v snahe odbočiť doľava na vedľajšiu cestu, a miesto stretu auta zn. Seat a motocykla označil, že sa nachádza v jazdnom pruhu vozovky cesty č. II/501 smerom do obce Plavecké Podhradie vo vzdialenosti cca 11,9 m od VBM (východzieho bodu merania) smerom do centra obce Plavecký Mikuláš a vo vzdialenosti cca 4,8 m od pravého okraja vozovky cesty č. II/501 smerom do centra obce Plavecký Mikuláš.

Vo svojom posudku zvažoval aj otázku, ktorá vyplynula z výpovedí obžalovaného a svedkov ohľadne pohybu vozidla po strete s motocyklom, tj. či sa auto pohybovalo dozadu, alebo nepohybovalo sa dozadu, k čomu na čl. 97 uviedol, že z technického hľadiska je možné konštatovať, že auto sa po strete s motocyklom pohybovalo konečným cúvaním dozadu a to rýchlosťou pohybu až cca 5,5 km/h, čo mohlo byť spôsobené sklonom vozovky a prípadným nezatahnutím ručnej brzdy.

K tejto otázke vypovedal aj na hlavnom pojednávaní dňa 06.06.2023, kedy zotrval na konštatovaní, že auto zn. Seat sa v čase stretu nachádzalo v jazdnom pruhu motocykla, pričom vozovka má sklon, ktorý dopomohol aby sa auto dostalo do konečnej polohy ako bolo zadokumentované.

K rozdielu zadokumentovanej konečnej polohy motorového vozidla a polohy v čase stretu vo výpovedi znalec uviedol (čl. 335), že tento rozdiel vyplýva z mechanického pohybu vozidiel po strete.

V dôsledku toho, že v čase stretu mal motocykel aj auto nejakú rýchlosť, stret vyvolal pohyb motocykla a tiež auta, k čomu dopomohol aj sklon vozovky a po strete sa auto pohybovalo vzad do konečnej polohy, ale samotná konečná poloha vozidla po strete nie je určujúcim parametrom pre polohu stretu, ale všetky zadokumentované stopy dopravnej nehody.

Znalec dodal, že nie je možné aby sa motocykel dostal do konečnej polohy, v ktorej bol, ak by miesto stretu bolo ako v konečnej polohe zostalo vozidlo a to vzhľadom na poškodenie auta a motocykla, ako aj rozsah zranení poškodeného motorkára.

Znalec sa v znaleckom posudku zaoberal aj otázkou posúdenia techniky jazdy oboch vozidiel ako aj možnosti zabránenia stretu a dospel k záveru, že technika jazdy obžalovaného nebola z technického hľadiska správna, pretože v danom čase odbočoval doľava a nedal prednosť protiidúcemu motocyklu.

Na druhej strane konštatoval aj nesprávny spôsob obsluhy motocykla, ktorý brzdil intenzívnym brzdením prednou brzdou, v dôsledku čoho sa motocykel ocitol na prednom kolese a zadné koleso nemalo kontakt s povrchom vozovky, čo ale z technického hľadiska nemalo žiaden vplyv na vznik nehodového deja.

Teda znalec považoval techniku jazdy vodiča auta za nesprávnu, pretože nesprávnym prvkom nehodového deja bolo nedostatočné venovanie sa vedeniu vozidla.

Navyše na hlavnom pojednávaní doplnil, že vodič motocykla reagoval včas na vzniknutú situáciu plným brzdením a logicky jeho reakciu muselo niečo vyvolať, pričom jazdil rýchlosťou maximálne dovolenou.

Ak odvolateľ preferuje znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. Jánom Borlokom tak je potrebné zdôrazniť, že samotný znalec pri výsluchu na hlavnom pojednávaní konštatoval, že analýzu dopravnej nehody nemožno urobiť a dospel k záveru, že na vozidle, na kryte predmetného nárazníka ani tabuľke evidenčného čísla nie sú stopy po čelnej zrážke a teda podľa znalca motocykel prešiel ľavou prednou časťou okolo vozidla a došlo ku kontaktu a poškodeniu kapoty vozidla, čo pripisuje riadidlám motocykla, „pričom motocyklista padol už mimo vozovky na pravú stranu“ a jedným dychom však uviedol, že nie je možné stanoviť spôsob a techniku jazdy motocykla, ani rýchlosť, smer a spôsob jazdy pred vznikom dopravnej nehody a zastáva názor, že motocykel do auta nenarazil, zrážku vylúčil, ale dodal, že k stretu došlo v jazdnom pruhu auta „čiže z nezistených dôvodov motocykel na prednom kolese prešiel popred odbočujúce vozidlo“.

Uvedený záver tohto znalca odvolací súd považuje za minimálne zmätočný, keď konštatoval, že nie je možné vykonať analýzu nehodového deja, ani stanoviť spôsob a techniku jazdy motocykla, jeho rýchlosť a smer, ale k zrážke nedošlo (medzi motocyklom a autom), došlo len k stretu vozidiel v jazdnom pruhu auta, ale uvedené konštatovanie nepreukazuje žiadnymi výpočtami podporujúcimi jeho tvrdenie.

Navyše samotný obžalovaný Q.. X. G. vo svojich výpovediach (v prípravnom konaní dňa 25.11.2021) uviedol, že došlo k nárazu motocykla do jeho auta a aj na hlavnom pojednávaní dňa 23.02.2023 uviedol, že došlo k nárazu motocykla do jeho auta. O zrážke vypovedali aj svedkyne S. V., P. J. a P. P.. Na hlavnom pojednávaní, kedy boli obaja znalci vypočutí a znalec Ing. Tomáš Korbeľ zotrval na záveroch svojho písomne vypracovaného posudku.

Nemožno ignorovať ani závery znaleckého posudku vypracovaného znalcami z odvetvia súdne lekárstvo (čl. 58), v ktorom je na strane 18 posudku vysvetlený mechanizmus smrti poškodeného motocyklistu, kedy znalci pri popise zistených zranení uviedli, že bezprostrednou príčinou smrti bol úrazovo-krvácavý šok v dôsledku viacerých poranení vnútro-hrudných a vnútro-brušných orgánov a poranení končatín (polytraumatizmus) s tým, že smrť je v príčinnej súvislosti s poraneniami, ktoré utrpel pri dopravnej nehode.

Ohľadne vzniku poranení (hrudníka a brucha, panvy, ľavej hornej končatiny a pravej dolnej končatiny) uviedli, že tieto vznikli „účinkom násilia produkovaného pevným tupým a plošným predmetom bez výstupkov a hrán, najpravdepodobnejšie rozmerovo väčším predmetom“, ktorý pôsobil na ľavú stranu strany tela poškodeného.

Aj vyššie naznačené závery ohľadne vzniku a mechanizmu poranení motocyklistu zodpovedajú skôr nárazu motocykla do vozidla a potom nemožno súhlasiť so záverom znalca Ing. Jána Borloka, že k zrážke motocykla a auta vôbec nedošlo a motocykel „na prednom kolese prešiel popred odbočujúce vozidlo“ a padol na zem.

V kontexte s rozvedeným sa potom odvolací súd absolútne stotožňuje s právnym posúdením skutku a s jeho závermi súdom prvého stupňa ako aj posúdením a vyhodnotením znaleckých posudkov vyhotovených znalcami Ing. Tomášom Korbeľom a Ing. Jánom Borlokom a v názorovej zhode konštatuje, že znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. Tomášom Korbeľom je rozhodne komplexnejší a jeho závery ohľadne analýzy priebehu nehodového deja považuje za relevantné, pretože znalec vzal do úvahy všetky okolnosti, ktoré vyplynuli zo záznamu dopravnej nehody, zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody vrátane fotodokumentácie, výpovedí obžalovaného a svedkov a potom na tieto závery poukazuje a odkazuje aj odvolací súd zastávajúc názor, že obžalovaný Q.. X. G. ako vodič motorového vozidla odbočujúceho vľavo nedal prednosť protiidúcemu motocyklu, čím porušil ustanovenia § 19 ods.

4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, najmä že nedal prednosť protiidúcemu vozidlu a dostatočne sa nevenoval riadeniu vozidla.

Odvolaací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného Q.. X. G. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku prvostupňového súdu vo výroku o vine.

Čo sa týka uloženého druhu a výmere trestu, súd prvého stupňa uviedol: „Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaný pri odbočovaní vľavo nedal prednosť protiidúcemu motocyklu, čím porušil zákon o cestnej premávke, v dôsledku čoho došlo k zrážke s motocyklom a následkom tejto zrážky motocyklista utrpel viacero poranení, pričom došlo k smrteľnému následku. Smrť poškodeného Q. W. tak bola v príčinnej súvislosti s porušením ustanovenia zákona o cestnej premávke platného a účinného v čase činu. Z výsledku dychovej skúšky vyplýva, že obžalovaný nebol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu. Skutočnosti, ktoré sa týkajú spôsobu spáchania činu a jeho následku súd vyhodnotil v neprospech obžalovaného, nakoľko tento síce nebol pod vplyvom alkoholu, príp. iných nedovolených látok, ale spôsobil nenapraviteľný smrteľný následok svojou jazdou porušujúcou zákon o cestnej premávke, čím ohrozil iných účastníkov cestnej premávky. Súd vyhodnotil aj osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, pričom zistil, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný a v registri priestupkov má jeden záznam za porušenie zákazu zastavenia, za čo mu bola uložená bloková pokuta. Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, súd uzatvára, že, s výnimkou posudzovaného prípadu, neboli zaznamenané zo strany obžalovaného žiadne porušenia povinností vodiča (a už vôbec nie súdne trestné činy), teda v jeho osobe nejde o tzv. dopravného recidivistu, ktorý by sústavne a závažným spôsobom ignoroval pravidlá cestnej premávky, ale ide o vodiča, ktorý v prípade posudzovanej dopravnej nehody vybočil z inak riadneho spôsobu vedenia života a aj riadneho si plnenia povinností, ktoré vodičom ukladá zákon o cestnej premávke. Z hľadiska určenia druhu trestu a jeho výmery preto súd okolnosti ohľadne osoby obžalovaného vyhodnotil v prospech obžalovaného. Napokon súd zisťoval poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, pričom zistil, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život [§ 36 písm. j) Trestného zákona]. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, tak súd nezistil ani jednu. Ďalej je potrebné prihliadnuť na to, že od spáchania skutku uplynula doba štyroch rokov a teda obžalovaný sa nedopúšťal protiprávneho konania nielen v čase pred spáchaním stíhaného skutku, ale ani v čase po jeho spáchaní (uvedené konštatovanie vyplýva aj z listinných podkladov, lustrácií, ktoré mal súd v čase vyhlásenia rozsudku aktuálne). Súd vyhodnotením všetkých vyššie uvedených okolností dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného nebude stačiť len uloženie alternatívneho trestu, nespojeného s trestom odňatia slobody. Súd toto konštatovanie vyvodil z toho, že konaním obžalovaného došlo k nenapraviteľnému smrteľnému následku. Na druhej strane však súd nemohol prehliadnuť typovú závažnosť spáchaného prečinu stanovenú zákonodarcom, ktorá v spojení s poľahčujúcimi okolnosťami a s nenarušenou osobou obžalovaného ako aj so vzorným správaním sa obžalovaného v období od spáchania skutku do rozhodnutia súdu, znemožňuje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému. Súd v tomto smere pripomína, že závažný následok činu nie je jediná okolnosť podstatná pre určenie druhu a výmery trestu a preto ju nemožno preceňovať a izolovane z nej vyvodzovať závery pre uloženie trestu. Súd si je vedomý toho, že spoločnosť negatívne a pomerne citlivo vníma dopravné nehody spôsobené nepozornými vodičmi, avšak to neznamená, že súd môže rezignovať na zákonné kritériá stanovené pre určovanie druhu a výmery trestu a paušálne ukladať pri takýchto prečinoch nepodmienečné tresty odňatia slobody. Takýto postup považuje súd za neprijateľný a odporujúci zásade individualizácie a spravodlivosti trestu. Pri naznačenom formálnom postupe zo strany súdu by totiž trest prestal byť trestom a stal by sa len obligatónym zabezpečovacím opatrením. Súd teda vzal do úvahy zistenú poľahčujúcu okolnosť ako aj osobu obžalovaného, t. j. okolnosti, ktoré svedčia v prospech obžalovaného a dospel k záveru, že majú vplyv na to, že obžalovanému postačí uloženie trestu na samej spodnej hranici trestnej sadzby, t. j. vo výmere 2 roky a nie je potrebné uložiť trest napríklad v polovici alebo pri hornej hranici upravenej trestnej sadzby. Následne súd skúmal (v súlade s princípom ultima ratio ukladania nepodmienečného trestu odňatia slobody), či je možné ukladať trest odňatia slobody na 2 roky podmienne odložiť na primeranú skúšobnú dobu, teda či sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Podľa názoru súdu výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je u obžalovaného nevyhnutný, nakoľko sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a to nielen z dôvodu osoby obžalovaného, ale aj z povahy spáchaného prečinu, pri ktorom obžalovaný zjavne len neprimerane vybočil z inak riadneho spôsobu vedenia života. Napokon sám obžalovaný svojím životom po skutku už preukázal určitú nápravu a preto uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v jeho prípade by bolo neadekvátne, odporujúce

zásade ultima ratio tohto trestu ako aj samotnému účelu trestu. Súd preto výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Uložením podmieničného trestu má poškodená väčšiu šancu na úhradu škody, než v prípade ukladania prísneho represívneho nepodmieničného trestu. Súd uloženie uvedeného trestu kombinoval s uložením aj trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, pretože prečin bol spáchaný práve v súvislosti s jazdou nerešpektujúcou dopravné predpisy, čo bola podstata skutku, ktorý sa obžalovanému kládol za vinu, a preto súd uložil trest zákazu činnosti na 5 rokov, teda takmer v polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom výšku tohto trestu súd stanovil hlavne s poukazom na závažné následky, ktoré vyplynuli z konania obžalovaného.“

Reagujúc na odvolacie námietky prokurátora smerujúce výlučne do výroku o treste domáhajúc sa uloženia nepodmieničného trestu vzhľadom na spôsobený následok krajský súd poukazuje na zásadu úmernosti pri ukladaní trestov. Krajský súd sa nestotožňuje s názorom, že čím prísnejší trest bude uložený, tým bude účinnejšia aj ochrana spoločnosti pred páchatelom. Zohľadňovanie viacerých hľadísk pri určovaní konečného trestu (druhu a výmery) je dôležitou a neoddeliteľnou súčasťou celého procesu nápravy páchatela. Súdna prax ukazuje, že neprimerane prísny trestom ešte nikdy nikto nikoho neprevychoval, a teda je potrebné dať do popredia najmä výchovný účel trestu. Z historického hľadiska trestania spočíval účel trestu v odplate za spáchaný trestný čin, čo v súčasnosti absolútne odporuje základným princípom a hodnotám dnešnej spoločnosti a jej potrebám, kedy sa dostáva do popredia skôr ujma spočívajúca resp. pôsobiaca na také záujmy odsúdeného, ktoré pri ich obmedzení ho pozitívne ovplyvňujú páchatela do budúcnosti. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že trest pre obžalovaného vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Práve táto skutočnosť napomáha pri prevýchove páchatelov, nakoľko človek žijúci v spoločnosti, ktorá uznáva primárne práva, sa pre svoje antisociálne správanie a následný trest dostáva na jej okraj a jeho opätovné začlenenie sa je z väčšej časti ovplyvnené najmä jeho snahou po náprave. Krajský súd zdôrazňuje, že prílišné až exemplárne trestanie tzv. „za každú cenu“ nie je primárnym účelom trestu, ale je to práve náprava páchatela.

Ak sa prokurátor domáha uloženia trestu nepodmieničného s odkazom na generálno-preventívnu funkciu trestov, je potrebné zdôrazniť, že trest nemá pôsobiť ako pomyslený druh pomsty za trestný čin, nakoľko sa tým dáva do popredia výlučne zastrešujúci účel trestu (generálno-preventívna funkcia trestu) na úkor resocializácie obžalovaného.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona, páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Krajský súd uložený druh a výmeru trestu súdom prvého stupňa považuje za správny, zákonný a tiež primeraný.

Teda k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému Mgr. X. G., prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokmi o trestoch a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Taktiež vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jej pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o treste vo vzťahu k obžalovanej, keď s prihliadnutím na zistenú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona - tj. viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, v spojení s ustanovením § 38 ods. 3 Trestného zákona, uložil trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorého výkon podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov.

Krajský súd v zhode so súdom prvého stupňa konštatuje, že výška uloženého trestu zákazu činnosť na dobu 5 (päť) rokov, bola uložená v zákonom upravenej trestnej sadzbe a považuje ju za účelnú a postačujúcu na nápravu obžalovaného, pričom vzal do úvahy aj fakt, že odo dňa 14.09.2020 má obžalovaný zadržané vodičské oprávnenie.

K uvedenému konajúci senát dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu pritom nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 336/2016).

Teda v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne závery súdu prvého stupňa pri úvahách a druhu a výmere trestu.

Záverom uložené tresty považuje krajský súd nielen za zákonné ale aj za spravodlivé, ktoré zodpovedajú nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Za správny považuje aj výrok o náhrade škody uplatnený poškodenou V. B. vo výške 1.697,30 € a spoločnosťami: B. zdravotná poisťovňa, a. s., vo výške 3.263,50 € a Sociálna poisťovňa a.s. vo výške 16.648,14 €.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolania obžalovaného Q. a prokurátora ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.